

Rozhodnutí o vyhoštění č.j.: CPPH-22000/ČJ-2010-989-KP

Vyjádřete se k údajům a argumentům v dokumentu, který Vám byl přidělen, a posuďte:

(a) jaké údaje v dokumentu jsou nejvíce relevantní (pro cizince a pro správní orgán);

Klíčovou částí rozhodnutí jak pro účastníka řízení, tak pro správní orgán, je výrok, ve kterém odbor cizinecké policie (dále jen „OCP“) ukládá správní vyhoštění a stanoví dobu zákazu vstupu na území České republiky i dobu vymezenou pro vycestování z něj. Obecně je samozřejmě v pořádku, že už v této části rozhodnutí správní orgán uvádí příslušná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., podle kterých postupoval, jiná věc však je, jak následně odůvodnil vztah případu k jejich znění [k tomu dále část (b)].

V části odůvodnění je prospěšné shrnutí dosavadního skutkového (a právního) stavu případu, dokonce i předcházejícího vlastního řízení o správním vyhoštění, pro dostatečnou informovanost cizince potom objasnění termínu veřejný pořádek (obecně i podle zákona č. 326/1999 Sb.) a též v čem je spatřována závažnost cizincova jednání. Správně je vyjmenován i důkazní materiál, ze kterého správní orgán při svém rozhodování vycházel.

Důležitou informací v rozhodnutí je i poučení o odvolání a převzetí rozhodnutí.

(b) jaké údaje chybějí, resp. nebyly vzaty v úvahu nebo jen nedostatečně;

Jak už naznačeno výše, správní orgán sice uvedl zákonná ustanovení, podle kterých rozhodoval, nicméně jejich užití nedokázal dostatečně zdůvodnit. Narušení veřejného pořádku vyvodil mj. z porušení § 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, avšak naplnění skutkové podstaty trestného činu podle tohoto zákona může konstatovat pouze trestní soud. Údaj o jeho pravomocném rozhodnutí ve věci zde ale chybí, bylo by tedy dobré jinak kvalitní argument doložit tímto rozhodnutím.

Důvody pro správní vyhoštění jsou korigovány ustanovením § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999, dle kterého vyhoštění může zabránit, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Rozhodující správní orgán znění tohoto ustanovení ještě přiblížil upozorněním na čl. 28 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES, aby následně jeho uplatnění na případ odmítl. V tomto závěru ale asi nevycházel z podkladů pro rozhodnutí, protože jinak by se těžko spokojil s konstatováním, že manželství trvá jenom půl roku a je zatím bezdětné (přitom manželka ve svém vyjádření doloženém lékařským potvrzením uvádí, že je v pátém měsíci těhotenství) a že jim tedy nic nebrání vycestovat a rodinný život realizovat v zahraničí (ani slovo o mamince manželky, která je přitom nemocná a odkázaná na jejich péči).

Správní orgán se měl ještě pokusit vysvětlit, proč se zde neuplatní žádný z důvodů znemožňujících vycestování. Místo toho pouze odkázal na závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, který k vycestování v tomto případě svolil. OCP ale ani trochu nepřiblížil obsah závazného stanoviska (které hodnotilo i soulad s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a svobod), což vzhledem ke konkrétnosti informací sdělených cizincem (včetně uvedení jména opoziční politické strany, se kterou sympatizoval, a své novinářské činnosti) asi měl.

K bodům c), d), e)

Argumentaci v daném rozhodnutí nepovažuji za nijak oslnivou, přesto nejvíce přesvědčivě působí způsob argumentace použitý na straně č.2 rozhodnutí, kdy se rozhodující orgán opírá o skutečnost, že pan Džoser použil k prokázání své totožnosti falšované dokumentace. Domnívám se,

že argument je také nejlépe (v rámci daného rozhodnutí) strukturně vystaven. Nejprve je popsán reálný skutkový stav (zde by bylo možná dobré zakotvit jeho průkaznost do příslušných důkazních materiálů), poté je vyslovena domněnka, že tímto jednáním byl porušen právní řád České republiky. Obhajoba této domněnky je pak postavena na detailním popsaní údajně porušené právní normy, včetně jasného vysvětlení klíčového neurčitého pojmu v ní obsaženého. Argumentace pak vrcholí v okamžiku, kdy je přesně vymezen způsob porušení dané normy a jednání dotčeného je podřazeno pod konkrétní právní normu.

Naopak za nejméně přesvědčivou a za jistým způsobem nedotaženou považuji argumentaci v závěrečné části rozhodnutí, kde orgán posuzuje, zda se na pana Džosera vztahuje důvod znemožňující vycestování. Při této argumentaci totiž orgán v podstatě pouze odkazuje na dokument, dle kterého se domnívá, že takový důvod není, avšak vůbec nekonstatuje, na základě kterých konkrétních informací takto rozhodl, o jaké konkrétní skutečnosti se při posuzování situace pana Džosera opřel. Proto tento argument považuji za slabý a lehce napadnutelný.

Stejně tak argument hovořící o manželce pana Džosera a bezproblémovosti jejího vycestování společně s manželem je velice slabý, neboť čerpá z jednoduše vyvratitelných domněnek, které absolutně ignorují reálnou situaci v rodině včetně tak snadno ověřitelných faktů jako je těhotenství manželky pana Džosera či odkázanost matky manželky pana Džosera na péči své dcery vzhledem ke zhoršenému zdravotnímu stavu.

Pokud budu hodnotit komplexně, tak musím říct, že argumentace použitá v tomto rozhodnutí je opravdu málo propracovaná a v závěrečné části doslova odbytá. Jako by se orgán spokojil se svým prvním argumentem, ve kterém se snaží sledovat určitou strukturu argumentace, a zároveň se na něm tak vysílil, že další vyčtené pokusy o argumentaci jsou jen pouhými konstatováními, které se dokonce v některých případech diametrálně liší od podkladových informací. Rozhodující orgán si tak vlastní argumentací v podstatě podráží nohy.